



Михайло Іваненко «Пейзаж»

Затишно восени в березовому гаю, особливо раннім ранком, коли погода ще безвітряна, а все навкруги вражає своєю тишею та спокоєм. Вранішнє небо таке безхмарне, прозоре й чисте, що здається ніби-то воно й не справжнє. Дивлячись на осяяні сонячним промінням, стрункі берези, поринаєш у казковий світ, де забуваєш про всі повсякденні клопоти та хочеш лише мріяти. Адже навкруги так гарно. Хоч стій на одному місті і милуйся чарівною красою осені все таке замріяне, що так і хочеться повірити у те що ти потрапив у якусь казку, де серед берізок у золотистому вбранні причаїлась дерев'яна невеличка хатинка, до якої веде стежка. А вздовж цієї стежинки милує людське око ще не пожовкла трава, яка ніби чинить опір приходу весни. По серед пожовклих беріз тече невеличка річка на поверхні якої відбиваються сонячні промені, які здійснюють враження білих плям на фоні золотих відтінків осені.

Автору вдалося показати глядачу свій задум. Адже дивлячись на цю картину так і хочеться поринути у цей чарівний світ, відчутти свіже ранкове повітря та поселитися в тій хатинці. Але мабуть там все ж теки, хтось живе, бо до берега річки, куди веде стежинка з хати причаїли човен, а в хаті горить світло йде дим з димаря.